

PŘÍCHOZÍ

„... na každoročním udílení vyznamenání se ukáže mimo jiné také Aiden Kadynin, příslušník armády, mnohými oslavován jako hrdina, který díky své perfektní znalosti Čečenska a teroristických buněk v blízkém okolí pomohl předejít hromadě útoků a který se zasloužil o zatčení většiny nejhledanějších teroristů v tomto roce.“

Aiden dnes

Seattle toho dne obklopovaly bouřkové mraky. Déšť se blížil. Nad budovou letiště už řádily hromy a blesky, když z ní vyšli ven dva muži.

„Dobrý den, jsme rádi, že jste si pro cestu Portlandem zvolili Upway incorporated,“ promluvil taxi, do kterého nasedli, a po chvíli se rozjelo směrem do centra.

„Je to jen cetka.“

Prohlížel si kulatý pozlacený kus kovu s vyrytým orlem a americkou vlajkou, s nápisem po obvodu *Za služby Spojeným státům americkým*.

„Cetka, kterou tě vyznamenala prezidentka,“ podotkl jeho přítel, usrkl si kávy z kelímku, který si do taxi donesl, a ten pak položil na palubní desku.

„Hugo, děcka si dneska takové tisknou z plastu, jsou úplně stejné.“

„Děcka ale nevědí, jak vypadá válka.“

Taxi vjelo na hrbol a napůl prázdný šálek kávy by se převrhl a potřísnil Hugovy drahé kalhoty, kdyby jej muž sedící vedle něj bleskovou reakcí nepřidržel na místě.

Chvilé ticha odhalila jeho těžký dech. Sledoval svalnaté předloktí držící šálek, ze kterého neunikla ani kapka. Podíval se mu do tváře, ta ale nenabízela žádný výraz.

Jeho široká ramena vzbuzovala respekt. Ruce měl protkané bledě modrými žilami a několika výraznými jizvami. Bylo poznat, že toho zažil hodně, ale průzračně modré oči a krátké zrzavé vlasy jako by patřily dítěti.

„A nejsi rád, že už budeš mít klid?“ zeptal se zrzka.

Vrásky na Hugově čele prozrazovaly, že do důchodu mu zbývalo jen pár let. Obličej měl schovaný pod hustými černými vousy a výrazným obočím. Stejně tmavé byly jeho oči i vlasy, které si nikdy neupravoval. Tvář měl snědou, plnou drobných vrásek.